

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗΙ, Έτος Α΄. Φυλ. Θ΄.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΝ. (*)

« Πάτρα σοί τελέθει μέγας οὐρανός. »

Πρωτογόνους δύο έχει εποχάς ἡ ἀνθρωπότης·
 Ἡ τῆς ὕλης οἰκουμένη πλάσσεται ἐπὶ τῆς πρώτης,
 Ἄλλὰ τοῦ νοῦς τὸν μέγαν κόσμον τίχτει ἡ δευτέρα
 Καὶ τὸν Ὅμηρον δοξάζει πλαστουργὸν αὐτῆς πατέρα.
 Ἐποχαὶ Δημιουργίας
 φέρουσαι ἑκάστη τύπον θείας παντοδυναμίας.

(*) Ἐπειδὴ, ἀκουσίως ἡμῶν, ἐδράμυνε τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἡ ἐκτύπωσις, δημοσιεύομεν, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν παρὰ πολλῶν ἐκδηλωθεῖσαν ἡμῖν ἐπιθυμίαν, ἐν αὐτῷ ἀντὶ τοῦ προσαγοῦς τὸ ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Συλλόγου (7]19 Ὀκτωβρίου) παρὰ τοῦ ἱατροῦ Κυρίου Α. ΚΑΛΛΙΓΑ ἀπαγγελθὲν ἀνωτέρω ποίημα καὶ περαιτέρω τὸν παρὰ τοῦ γυμνασιάρχου Κου Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ἐκφωνηθέντα λόγον. Σ. τῆς Δ.

Ἐκφρασις τῆς ὑπερτάτης ἀνθρωπίνου διανοίας
 Νεῖλε γλυκερῶν ναμάτων οὐρανοῦ ἀρμονίας
 Ἀνεξάντλητος σοφίας πηγὴ, πνεῦμα ζωογόνον,
 Ὀμῆρε, τὰ μαῦρα σκότη ζοφερῶν ψυχρῶν αἰώνων
     Λαμπρὸς Φοῖβος ἀνατέλλων
 Διαλύεις,—εἰς τὸν κόσμον τὴν ἡμέραν ἀναγγέλλων.

Φαίνεσαι, καὶ πορφυροῦται περίξ ὁ ὀρίζων ὄλος
 Ἐξαστράπτει ἀπὸ θείαν δόξαν τ' οὐρανοῦ ὁ θόλος.
 Ἡ νεκρὰ εἰσέτι φύσις ἀνακύπτει ὅλη ζῶσα
 Ὑπὸ τῶν θεῶν τὸ νεῦμα τρέμει Ὀλυμπος καὶ Ὅσσα
     Ζοῦν οἱ λόφοι, τὰ πελάγη,
 Κ' ἐν σου ἄσμα τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐνότητα παράγει.

Τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σὺ εἶσαι Μωϋσῆς ὁ ποδηγέτης
 Τοῦ πολιτισμένου κόσμου ποιητῆς καὶ νομοθέτης.
 Σὺ, θεοὺς τερατομόρφους καὶ σκαιοὺς ἐξανθρωπίζεις
 Σὺ, τὰ σπάργανα τοῦ βρέφους ἀνθρωπίνου νοῦς σχίζεις
     Τοὺς θνητοὺς ἀποθεώνεις
 Καὶ τὴν γῆν ἐναρμονίως μὲ τοὺς οὐρανοὺς ἐνώνεις.

Ὁ ἀστράπτων Ὀλυμπὸς σου τὸ Σινᾶ ἐπισκιάζει
 Ἐκ τῶν ἔργων σου τοσαύτη θεία χάρις ἀπαυγάζει
 Φέρουν τόσον μεγαλεῖον, περικλείουν τόσα κάλλη
 Γονιμότητα καὶ πλοῦτον, ὥστε ἔτι ἀμφιβάλλει
     Ἐκθαμβὸς ἡ ἀνθρωπότης
 Ἄν θνητὸς αὐτὰ παρῆξεν, ἡ Δημιουργὸς Θεότης ;!

Ἔργα μεγαλοφυΐας, ἔργα τέχνης δαιμονίου
 Φέροντα τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀπείρου καὶ τελείου
 Τὰ σεπτὰ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας ἔπη
 Εὐθαλεῖς λειμῶνες εἶναι, ὅπου πᾶσα Μοῦσα δρέπει
     Ἄνθη τῆς ἀθανασίας,
 Ὅθεν ῥέουν Ἴπποκρήνης νάματα καὶ Κασταλίας.

Ἐκεῖ λούεται Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης
 Εἰς τὰ ὕδατ' αὐτὰ πίνει ὁ βαθύνους Θουκυδίδης
 Ὁ οὐρανοβάμων Πλάτων, ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης
 Οἱ μεγαλοῦργοι Φειδίας, Ἀπελλῆς καὶ Πραξιτέλης,
     Κι' ὁ ναὸς τοῦ Παρθενῶνος
 Τῆς Ὀμηρικῆς εὐκλείας ἀγλαὸς ὑψοῦται θρόνος.

Ἔρχονται ζῶν ζητοῦσαι, Ὅμηρε, εἰς τὰς πηγὰς σου
 Ἡ τοῦ Βιργιλίου Μοῦσα καὶ τοῦ Δάντη καὶ τοῦ Τάσσου
 Καὶ τοῦ Μίλτωνος τὸ ᾄσμα καὶ τὸ δράμα τοῦ Σαικσπίρου
 Ἀποπνέουν εὐωδίας τῶν λειμῶνων τοῦ Ὁμήρου
 Ναί! πᾶν μέγα καὶ ὠραῖον
 Φαίνεται ἐκ τῆς ἀειρρόου αὐτῆς κρήνης ἀπορρέου.

Ἰερά τῆς Ὀδυσσεΐας βίβλοι καὶ τῆς Ἰλιάδος
 Γαλουχήσασαι τὸ πνεῦμα τῆς περικλεοῦς Ἑλλάδος
 Μῆτραι θεοτόκοι εἶσθε καὶ πολύστομοι κρατῆρες
 Ὅθεν φαεινὰ ἐξῆλθον πρότυπα οἱ χαρακτῆρες
 Τῶν ἡρώων οἱ μεγάλοι
 Οἱ ἀμίμητοι τὸ ὕψος κι' ἀπαράμιλλοι τὰ κάλλη.

Εἶσθε κόσμοι αἰσθημάτων ἀρετῆς κ' ἐλευθερίας
 Αὐγὴ πλήρης φωτός, δρόσου καὶ ἀφάτου ἀρμονίας
 Τὸ ἐωθινόν, τὸ πρῶτον ᾄσμα εἶσθε ὅπου ψάλλει
 Ὁ Ἑλληνισμὸς ὁπότεν ἡ ψυχὴ του νέα πάλλει,
 Ἄσμα θούρειον ἀγῶνος
 Προαγγέλλοντος τὰς νίκας Πλαταιῶν καὶ Μαραθῶνος.

Χύνει ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, Ὅμηρε, ἡ ἀοιδὴ σου
 Ὡς τις αὔρα ζεφυρίτις οὐρανόθεν παραδείσου
 Εἰς τὰ γόνιμά της στήθη τοῦ πολιτισμοῦ ὁ σπόρος
 Ἀναπτύσσεται, ἀκμάζει, ἀναθάλλει καρποφόρος,
 Αἰ περικλεεῖς Ἀθηναί
 Τοῦ πανδόξου στέμματός σου φωτεινὸς ἀδάμας εἶναι.

Καὶ ὁπότεν τῶν αἰῶνων καταστρεπτικὸν τὸ κύμα
 Τὴν Ἑλλάδα νεκρὰν ρίπτει εἰς βαθὺ δουλείας μνήμα
 Ἐνῶ ὄλους τοῦ Ὀλύμπου τοὺς θεοὺς κατακρημνίζει
 Τὸ σὸν ἄστρον φωτοβόλον εἰς τοὺς αἰθέρας σελαγίζει
 Ἐπειδὴ θεότης εἶσαι
 Τοῦ νοός, καὶ τὰς θυέλλας τῶν αἰῶνων δὲν φοβεῖσαι.

Κεῖται ἄψυχος καὶ δούλη ἡ πατρίς σου ἡ μεγάλη
 Ἀλλ' ἡ φαεινὴ σου δόξα καὶ νεκρὰν τὴν περιβάλλει.
 Ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ της τάφου ἴστασ' Ἄγγελος προστάτης
 Ἀπὸ τὴν φθορὰν τοῦ χρόνου καὶ τῆς λήθης τὴν φυλάττεις
 Ἐπισκέπεις τὸν νεκρὸν της
 Καὶ εἰς ἐν σου «Δεῦρο!» σχίζει, Λάζαρος, τὸ σαβανὸν της.

Ἴωνία, ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ παρθένου σου κ' εὐόσμου
 Ἡ αὐδὴ τῆς ἀηδόνας ἔρευσεν ἐπὶ τοῦ κόσμου,
 Αἰ τοῦ Μέλητός σου ὄχθαι θαλερὸν ὑπῆρξαν λίκνον
 Περιθάψαν βρέφος ἔτι τῆς ποιήσεως τὸν κύκνον
     Καὶ τὰ διαυγῆ του βεῖθρα
 Ἡ ῥοδοστεφῆς του ἦσαν καὶ ἀγία κολυμβήθρα.

Ἰδρυσε βωμούς, τεμένη, καὶ ναοὺς καὶ Μαυσωλεῖα
 Ἡ πρὸς τὸν θεὸν τοῦ ἔπους τοῦ Ἑλληνισμοῦ λατρεῖα
 Καὶ ἡ Χίος καὶ ἡ Σμύρνη ἡ γενέτειρα πατρίς του
 Εἰς τὸ νόμισμά της φέρει ἔκτυπον τῆς πρότομῆς τοῦ
     Τίτλος κλέους αἰδίου
 Ὅν ζηλεύουσιν αἱ πόλεις ἅπασαι τῆς ὑφ' ἡλίου.

—

Σήμερον, ὅτε ὁ δαίμων τοῦ βαρβαρισμοῦ νικᾶται
 Σήμερον ὅτε ὡς φοῖνιξ ἡ Ἑλλάς ἀναγεννᾶται
 Σμύρνη, εἰς τὸν πολιοῦχον καὶ ἀθάνατον θεὸν σου
 Ἀνεγείρεις εὐσεβάστως τὸν μικρὸν αὐτὸν ναόν σου
     Καὶ τελεῖς δοξολογίας
 Πατριωτισμοῦ καὶ φώτων ἀρετῆς κ' ἐλευθερίας.

Ἦλιε φωτὸς καὶ κάλλους, ἀηδῶν τοῦ παραδείσου!
 Εἰς τῶν τέκνων σου τὰ ὦτα ἄς ἠχῆσῃ ἡ φωνή σου
 Τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας, Ὅμηρε, ἡ λαμπὰς εἶσαι
 Εἰς τὰ στήθη τῶν υἱῶν σου τὴν ζωὴν, τὸ πνεῦμα χύσε.
     Καὶ ἀνάδειξε καὶ πάλιν
 Τὴν Ἑλλάδα φωτοβόλον τροπαιοῦχον καὶ μεγάλην.

—